

ROMAN O
NIJAKSIJINOJ KRUNI

ZMIJA I KRILA NOĆI

PRVA KNJIGA O PARU NOĆNOG SOJA
KARISA BRODBENT

Preveo
Goran Skrobonja

 Laguna 

Naslov originala

Carissa Broadbent

THE SERPENT AND THE WINGS OF NIGHT

Copyright © 2022 by Carissa Broadbent

Cover Art by KD Ritchie at Storywrappers Design.

Interior Design by Carissa Broadbent.

All rights reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

ZMIJA I
KRILA
NOĆI

Autorkina napomena

Ova knjiga govori o temi koja može biti teška za neke čitaoce, uključujući nasilje, torturu (indirektno), prisećanje na silovanje (sa povučenim pristankom), samopovređivanje, emocionalno zlostavljanje, ropstvo i pominjanje seksualnog zlostavljanja.

OBT



RİŞANSKA TERITORIJA

REKA LITURO

SIVRINAŽ



KUĆA NOĆI

STREJA



KUĆA
KRVI

MORA KOSTIJU

DRŽAVE LJUDI



KUĆA
SENKI

MORA SLONOVAČE

NIJAKSUJINA
UDICA



PROLOG

Kralj nije tada znao da će mu njegova najveća ljubav ujedno doneti i propast – niti da će se i jedno i drugo ovaplotiti u obličju sićušne, bespomoćne ljudske devojčice.

Ona je bila samotni titraj života u beskrajnom prostranstvu propadanja, jedini živi smrtnik u krugu od sto pedeset kilometara. Devojčici je bilo možda četiri, možda osam godina – teško je to bilo ustanoviti pošto je bila tako sićušna, čak i po ljudskim merilima. Tek krhko stvorenjce sa zalizanom crnom kosom oko krupnih sivih očiju.

Negde, pokopani ispod ugljenisanih greda i smrvljenog kamena, članovi njene porodice verovatno su ležali zgnječeni do neprepoznatljivosti. Ili su im unakažena tela bila ostavljena napolju preko noći, da ih uzmu grabljivci upravo poput onih koji su dete pratili sada, posmatrajući je sa zanimanjem koje jastreb poklanja zecu.

Ljudi, naravno, u ovom svetu i nisu bili ništa više od toga – plen, napast, često oboje.

Tri krilata muškarca spustiše se ispred nje, osmehujući se svojoj sreći. Devojčica istog trenu pokuša da se izvuče iz krša koji ju je pritiskao. Prepoznala je ta bića – prepoznala je njihove

šiljate zube i crna krila bez perja, a možda je prepoznala čak i uniforme na njima, tamnoljubičastu boju kralja Hajaža, Noćnog soja. Možda su muškarci koji su spalili njen dom imali na sebi takve uniforme.

Ali ona nije mogla da beži. Odeća joj je bila iscepana i beznađežno isprepletena s ruševinama oko nje. Bila je premala da pomera kamenje.

„Vidi, vidi. Jagnješce malo.“ Muškarci joj pridoše. Dok je jedan pružao ruku prema njoj, ona zareža na njega i dohvati mu vrške prstiju malim, tupim zubima.

Vojnik zašišta i trže šaku, a njegovi kompanjoni se nasmejaše.

„Jagnješce? Pre će biti guja.“

„Ili baštensko zmijčće“, podsmehn timeru drugi.

Ujedeni vojnik protrlja šaku, obrisavši nekoliko grimiznocrnih kapi. Posegnu za detetom. „Nije važno“, progundat. „Ukus im je isti. I ne znam za vas dvojicu skotova, ali ja ogladnim posle ovako duge noći.“

Ali tada ih sve prekri senka.

Muškarci ostaše nepomični. Spustiše glave u naklonu punom poštovanja. Hladan vazduh zatreperi, dok se tama uvijala oko njihovih lica i krila, kao sečivo koje mazi grlo.

Kralj Hajaža ne izusti ni reč. Nije ni morao. Istog trena kada im se ukazao, svi njegovi ratnici utonuli su u tišinu.

On nije bio fizički najsnažniji vampir. Nije bio najžešći ratnik niti najpametniji mudrac. Ali govorili su da ga je blagoslovila boginja Nijaksija lično, i ko god ga je ikada sreo, zakleo bi se da je to istina. Moć je kuljala iz svake njegove pore, a svaki dah mu se osećao na smrt.

Njegovi vojn timeri su ćutali dok je on stupao preko ruševina male kuće.

„Rišan timeri su zbrisani iz ove oblasti“, odvaži se jedan od njih, posle nekoliko dugih trenutaka. „Ostatak naših ljudi otputovao je na sever i...“

Kralj podiže ruku, i ratnik začuta.

On kleknu pred devojčicom, koja ga namršteno pogleda. Tako je mlada, pomisli on. Njen život, tek pregršt godina, nije bio ništa u poređenju s vekovima njegovog postojanja. A opet, piljila je u njega s tako snažnom mržnjom, očima svetlim i srebrnim poput meseca.

„Ovde je pronađena?“, upita kralj.

„Da, gospodaru.“

„Postoji li neki razlog za to što ti je šaka okrvavljena?“

Od ostalih vojnika pođe talas loše prikrivenog kikota. „Da, gospodaru.“ Odgovor je bio donekle plašljiv.

Mislili su da im se on ruga. Ne. Ovo nije imalo nikakve veze s njima.

On posegnu za devojčicom i ona škljocnu prema njemu. Dopusti joj da ga ujede – ne odmaknu šaku, čak ni kada su njeni zubi, onako sićušni, utonuli duboko u njegov koščati kažiprst.

Ona ga pogleda pravo u oči, netremice, a on joj uzvрати pogledom punim sve snažnijeg interesovanja.

Ovo nije bilo ponašanje uspaničenog deteta koje ne zna šta radi.

Ovo je bio pogled stvorenja koje je shvatilo da je suočeno sa samom smrću, i opet odlučilo da joj pljune u lice.

„Zmijče“, promrmlja on.

Muškarci iza njega se nasmejaše. On ne obrati pažnju na to. Ovo nije bila nikakva šala.

„Jesi li sasvim sama?“, reče on tiho.

Devojčica ne odgovori. Nije mogla da govori dok je zubima stezala njegovo meso.

„Ako me pustiš“, reče on, „neću te povrediti.“

Devojčica ni da pomisli tako nešto da učini, dok je i dalje piljila u njega s crnom krvlju koja joj je kapala na bradu.

Kralju se izvi kraj usana. „Dobro. Ne treba da mi veruješ.“

On oslobodi prst i onda pažljivo izvuče devojčicu iz ruševine dok se ona otimala. Čak i u grčevima svog silovitog otpora, bila je potpuno nema. I tek pošto ju je podigao – Boginjo, ala je laka

bila, mogao je da je drži jednom rukom – on shvati koliko je ona povređena, koliko joj je iscepana odeća natopljena krvlju. Slatki miris te krvi natapao mu je nozdrve dok ju je privijao uz grudi. Bila je na ivici nesvesti, ali joj se odupirala, i celo joj je telo bilo napeto.

„Odmori se, zmijče. Ništa ti se loše neće desiti.“

On je pomazi po obrazu, a ona ponovo pokušava da ga ugrize, ali iskra magije izbi mu iz vrhova prstiju. Sa tim šapatom noći dođe san bez snova, previše težak da bi mu se oduprlo čak i to žestoko stvorenje.

„Šta želite da činimo s njom?“, upita jedan vojnik.

Kralj prođe kraj njih. „Ništa. Ja ću je poneti.“

Damar tišine. Premda ih nije video, kralj je znao da su se zbunjeno zgledali.

„Kuda?“, upita jedan, konačno.

„Kući“, odgovori kralj.

Dete je spavalo, stisnuvši čvrsto jednom šakom svilenu tkaninu kraljeve košulje – borilo se i dalje, makar i tako simbolično, čak i u snu.

Kući. Poneće je kući.

Jer kralj vampira Hajaža – osvajač Kuće Noći, nosilac blagoslova boginje Nijaksije, i jedan od najmoćnijih muškaraca koji su hodali ovim svetom ili sledećim – video je delić sebe kad je bio dete. I tamo, tik ispod dlana njene stisnute šake, nešto toplo i gorko-slatko meškoljilo se u njegovim grudima zbog pogleda na nju. Nešto opasnije od gladi.

Stotinama godina kasnije, istoričari i učenjaci razmatraće taj trenutak. Tu odluku koja će, jednog dana, srušiti carstvo.

Koliko čudna odluka, šaputaće oni. Zbog čega je to uradio? Zbog čega, zaista?

Naposletku, vampiri su bolje od svih znali koliko je važno zaštititi svoje srce.

A ljubav je, shvatite to, oštija nego svaki kolac.



PRVI DEO
SUTON



PRVO POGLAVLJE

Počelo je kao vežba. Samo mala igra, mala priprema. Nešto što sam morala sebi da dokažem. Nisam bila sigurna kada se to razvilo u sport. Moju sramnu, tajnu pobunu.

Za neke bi moglo biti glupo što ja, ljudsko biće, lovim noću, kada moj plen ima nada mnoom znatnu prednost. Ali noć je bila vreme kada su oni delali, pa sam zato to činila i ja. Pribila sam se uza zid, čvrsto stežući bodeže u rukama.

Noć je bila topla, od onih kad se sunčeva vrelina zadrži u isparavanju vlage u vazduhu posle sutona. Miris je visio u gustom, trulom vazduhu – užegla hrana u smeću u sokacima, da, ali isto tako i meso u raspadanju i kisela krv. Vampiri nisu marili za to da čiste za sobom ovde, u ljudskim četvrtima Kuće Noći.

Trebalo bi da su ljudska bića bezbedna ovde, unutar zidova kraljevstva – državljeni, koliko god u podređenom položaju bili, slabiji od Noćnog soja na svaki mogući način. Ali ta druga istina previše je često onu prvu činila nerelevantnom.

Muškarac je bio Hajaž, krila su mu bila priljubljena uz leđa. Izgleda da nije bio naročito vešt u korišćenju magije, pošto ih nije odstranio zarad lakšeg lova. Ili je možda jednostavno uživao u njihovom učinku po njegov plen. Neki od njih su umeli tako da se razmeću. Voleli su da ih se plaše.

Posmatrala sam s krova kako muškarac prati svoju metu – dečaka od desetak godina, premda sitnog zbog očigledne neuhranjenosti. Dečak je bio ograđen u zemljanom dvorištu kuće od ilovače i tapkao je loptu u prašini iznova i iznova, nesvestan toga da se smrt šunja prema njemu.

Bilo je toliko, toliko glupo od tog dečaka da boravi napolju sam po mraku. Ali opet, ja sam bolje od svih znala kako čovek može da otupi kad odrasta u stalnoj opasnosti. Možda je ta porodica svoju decu držala unutra pošto padne mrak svakog bogovetnog dana u proteklih deset godina. Bila je dovoljna samo jedna omaška, jedna rasejana majka koja je zaboravila da ga pozove unutra, jedno nadureno dete nespremno da uđe u kuću na večeru. Samo jedna noć u celom životnom veku.

Dešavalo se to i te kako često.

Ali neće se desiti večeras. Kad se vampir pomerio, to sam učinila i ja.

Spustila sam se s krova na kaldrmu. Bila sam tiha, ali vampirski sluh je besprekoran. Muškarac se okrenuo, dočekavši me ledenim očima i izvijenom usnom koja je otkrila odsev oštre slonovače.

Da li me je prepoznao? Ponekad bi se to dogodilo. Ovome nisam pružila priliku za to.

Sada je to praktično bilo rutinski. Sistem koji sam izoštrila do savršenstva u stotinama noći upravo poput ove.

Najpre krila. Dva zasjecanja, po jedno kroz svako – dovoljno da ga spreči da poleti. To je sa hajaškim vampirima bilo lako. Opnasta koža bila je tanana kao papir. Ponekad bih umesto njih uhvatila rišanske vampire, i to bi bilo malo zahtevnije – njihova perjana krila teže je bilo probušiti – ali usavršila sam tu tehniku. Ovaj korak je bio važan, i zato je bio prvi na redu. Morala sam da ih zadržim na tlu, kraj mene. Jednom sam pogrešila i to preskočila, i jedva sam preživela da bih tu lekciju naučila.

Nisam mogla da budem jača od njih, pa sam morala da budem preciznija.

Nije bilo vremena za greške.

Vampir se oglasio zvukom koji je bio negde između bolnog uzdaha i besnog režanja. Srce je počelo da mi tuče brzo kao doboš, s krvlju tako blizu površini kože. Upitala sam se da li je on osetio njen miris. Ceo sam život provela u pokušajima da sakrijem naviranje svoje krvi, ali u ovom trenutku bilo mi je drago što je tu. Krv ih je nagonila na gluposti. Ova budala nije čak bila ni naoružana; opet, bacio se na mene krajnje nemarno.

Volela sam – zaista, baš sam volela – kad me potcene.

Sečivo u bok, između rebara. I još jedno u vrat.

Nedovoljno da ga ubijem. Dovoljno da ga nateram da okleva.

Gurnula sam ga uza zid i probola ga jednim sečivom kako bi se umirio. Premazala sam oštrice dajvintom – paralizikom brzog dejstva, moćnim premda kratkotrajnim. Delovaće samo nekoliko minuta, ali više od toga nije mi ni trebalo.

Uspeo je samo da me nekoliko puta zagrebe noktima oštrim kao brijač po obrazu pre nego što su pokreti počeli da mu slabije. I u trenutku kad sam videla da mu oči brzo trepću, kao da pokušava da se razbudi, udarila sam.

Moraš zariti jako, da prodre kroz grudnu kost.

I jesam – dovoljno jako da kost napukne, otvori prolaz do njegovog srca. Vampiri su bili jači od mene u svakom pogledu – tela su im bila mišićavija, pokreti brži, zubi oštrij.

Ali srce im je bilo jednako meko.

U trenutku kad bi im moje sečivo probilo grudi, uvek sam čula očev glas.

Ne skreći pogled, zmijče, šapnu mi Vensan u uho.

I nisam. Ni tada, ni sada. Jer znala sam šta ću videti tamo u mraku. Zнала sam da ću videti prelepo lice momka kog sam nekada veoma volela, upravo onako kako je izgledalo kad je moj nož skliznuo u njegov grudni koš.

Vampiri su bili deca boginje smrti. Stoga mi je bilo donekle smešno zbog toga što su od nje strahovali koliko i ljudska bića.

Gledala sam ih svaki put, i videla kako im strava prekriva lice u spoznaji da smrt dolazi po njih.

Makar smo u tome bili isti. Jebiga, makar smo svi na kraju obične kukavice.

Vampirska krv je tamnija od ljudske. Bezmalopri crna, kao da je potamnela sloj po sloj usled ljudske i životinjske krvi konzumirane tokom vekova. Kad sam pustila vampira da padne, bila sam sva vlažna od nje.

Odstupila sam od tela. Tek tada sam videla da porodica zuri u mene – bila sam tiha, ali nedovoljno da me ne primete kad sam im praktično bila na kućnom pragu. Dečaka je majka sada čvrsto držala u naručju. Sa njima je bio i muškarac, i još jedno dete, mlađa devojčica. Bili su mršavi, odeća im je bila obična i izlizana, prijava od dugih dana provedenih u radu. Sve četvoro stajali su na vratima, pogleda prikovanih za mene.

Ukočila sam se, kao jelen kog je uhvatio tragač u šumi.

Čudno da su me ti izgladneli ljudi, a ne vampir, iz lovca pretvorili u lovinu.

Možda je to bilo zato što sam u vreme kad sam bila s vampirima znala šta sam. Ali kad sam pogledala te ljude, granice su postale zamućene i nejasne – kao da sam posmatrala izobličeni sopstveni odraz.

Ili sam odraz možda bila ja.

Oni su bili kao ja. A opet, nisam mogla da pronađem ništa zajedničko među nama. Pomislila sam da, ukoliko bih otvorila usta da im se obratim, jedni druge ne bismo mogli čak ni da razumemo. Meni su oni izgledali kao životinje.

Ružna istina bila je to što se jedan deo mog bića možda gadio – gadio njih, isto onako kako sam se gadila svih svojih ljudskih mana. A opet, neki drugi deo mog bića – možda onaj koji je pamtio da sam nekada živela upravo u ovakvoj kući – čeznuo je da im priđe bliže.

Naravno, nisam to nameravala da uradim.

Ne, ja nisam bila vampir. Toliko je bilo sasvim jasno, svake sekunde svakog dana. Ali nisam bila ni jedna od njih.

Trže me hladnoća na obrazu. Dodirnuh ga i videh da su mi prsti mokri. Kiša.

Kapi su poremetile tišinu bez daha. Žena stupi napred kao da želi nešto da kaže, ali ja sam već kliznula natrag u senke.



NISAM MOGLA DA odolim zaobilaznom putu. Obično bih se popela u zamak pravo u svoju sobu, u zapadnim kulama. Umesto toga, uzverala sam se s istočne strane, preskočivši zidove vrta i zaputivši se u odaje za služinčad. Ušunjala sam se kroz prozor, koji je gledao na nabujalo žbunje s indigo-plavim cvetovima koji su se srebrno presijavali na mesečini. Čim su mi stopala dotakla pod, opsovala sam i umalo se nisam preturila kad je nešto nalik na hrpu tečne tkanine iskliznulo ispod mojih čizama po glatkom drvetu.

Smeh je bio nalik na gakanje vrane, i brzo se raspao u karkofoniju kašlja.

„Svila“, zakrklja starica. „Najbolja zamka za male provalnike.“

„Jebote, Ilana, ova soba je čista katastrofa.“

„Ma.“ Ona zađe iza ugla i zagleda se začkiljivši, povuče duboko dim iz cigare uz čegrtanje u grudima, pa izbaci dim kroz nos. Imala je na sebi kaskadni šifon šaren od talasa boja. Crna kosa prošarana sedim pramenovima bila joj je nagomilana na glavi u divljenja vrednom volumenu. Zlatni privesci visili su joj iz obe ušne školjke, a bore oko očiju bile su joj nafrakane nijansama sivoplave i debelim linijama surme.

Njen stan je bio jednako živopisan i haotičan kao i ona – odeća, nakit i jarke boje prekrivali su svaku površinu. Ušla sam kroz prozor njene dnevne sobe, koji sam sad zatvorila kako

ne bi ulazila kiša. Bilo je to malo mesto, ali daleko lepše od ruševnih straćara od ilovače u ljudskoj četvrti.

Ona me odmeri pogledom od glave do pete, protrljavši vrat. „Ne primam kritike od jednog udavljenog pacova kao što si ti.“

Spustih pogled na sebe i prebledoh od zaprepašćenja. Tek sada, na toplom svetlu fenjera, shvatila sam na šta ličim.

„Niko ne bi ni pretpostavio da si ispod svega toga lepa, Oreja“, nastavi ona. „Baš si se namerala da sebe predstaviš što ružnijom. A to me podseti! Imam nešto za tebe. Evo.“ Kvr-gavim šakama iskrivljenim od artritisa ona pretraži gomilu nabacanih stvari kraj sebe, pa hitnu zgužvanu tkaninu sa svoje strane sobe prema meni. „Hvataj.“

Uhvatila sam to i onda razmotala. Svilena traka bila je duga gotovo koliko sam ja bila visoka, izuzetno lepe tamnoljubičaste boje s rubovima izvezenim zlatom.

„Pomislila sam na tebe kad sam to videla.“ Ilana se nasloni na dovratak i povuče još jedan dim iz cigare.

Nisam je pitala odakle joj nešto takvo. U starosti su joj prsti postali manje vešti – ili lepljivi.

„Treba da zadržiš ovo za sebe. Ne nosim ja takve stvari. To znaš.“

Za svaki dan, nosila sam samo crnu, običnu odeću koja nije privlačila pažnju i omogućavala mi je slobodu pokreta. Nikad nisam nosila ništa svetlo (jer to bi privuklo neželjene poglede), lepršavo (jer bi to omogućilo da me neko zgrabi), niti sputavajuće (jer bi me to ometalo da se borim, ili bežim). Najčešće sam na sebi imala kožnu odeću, čak i po letnjoj omorini. Ona me je štitila i bila neupadljiva.

Naravno, možda sam se divila lepim stvarima koliko i svako drugi. Ali bila sam okružena grabljivcima. Taština je bila manje važna od opstanka.

Ilana mi se podrugnu. „Znam da se i tebi dopada, pacovčiću. Makar se i previše plašila da to nosiš. Živa šteta. Pitaće te starost

gde ti je bila mladost. Lepota, takođe. Dobra je to boja za tebe. Igraj s tim gola u svojoj sobi, šta me briga.“

Čelo mi se nabra dok sam odmeravala pogledom njen haos nagomilanih boja. „Da li ti to radiš sa svojim?“

Ona mi namignu. „Sve to, pa i više. I nemoj da se praviš kako se ti time ne baviš.“

Ilana nikada nije bila u mojoj sobi, a opet me je poznavala dovoljno dobro da zna kako zaista imam jednu fioku punu malih, šarenih drangulija koje sam prikupila tokom godina. Stvari koje su bile previše besmisleno upadljive kako bih ih nosila u ovom životu, ali sam, možda, mogla da sanjam da ih nosim u nekom drugom.

Koliko god da sam se trudila da joj objasnim, Ilana nije razumela moj oprez. Mnogo puta mi je jasno stavila do znanja da je završila – „Završila!“ – objavila je – s oprezom.

Zaista nisam znala kako je matora uspevala ovoliko da preživi, ali bila sam zahvalna za to. Ljudi koje sam jutros videla u sirotinjskom kraju nisu mi bili ni nalik, a vampiri kojima sam bila okružena još manje. Samo se Ilana motala tu negde između, baš kao i ja.

Premda iz veoma različitih razloga.

Ja sam odrasla u ovom svetu, ali Ilana mu se svojevremeno pridružila pre deset godina. Kao mladu tinejdžerku, ona me je fascinirala. Susretala sam malo drugih ljudskih bića. Nisam tada shvatala da je Ilana bila, čak i među ljudima, donekle... jedinstvena.

Ilana ponovo dodirnu svoj vrat. Shvatih da tkanina koju je stezala u šaci nije crvena, ili makar prvobitno nije bila takva. Stupih bliže i ugledah rane na njenom vratu – tri puta po dve. Onda i zavoj na njenom zapešću, koji je pokrivao sama Nijak-sija zna koliko još.

Izraz na mom licu sigurno se promenio, pošto se još jednom zacerekala.

„Bila je velika večera“, reče ona. „Dobro su mi platili za to. Platili da mi zgodni muškarci cele noći sisaju vrat. Da sam mlađa, bila bih oduševljena.“

Nisam sebe mogla da nateram na osmeh.

Da, nisam imala pojma kako je Ilana preživela toliko dugo. Većina dobrovoljnih prodavaca ljudske krvi – a njih je bilo malo – bila bi ubijena posle godinu dana rada. Jako dobro sam znala koliko malo samokontrole vampiri ispoljavaju kada je glad posredi.

Ima stvari oko kojih se Ilana i ja nikada nećemo saglasiti.

„Neće me biti ovde neko vreme“, rekla sam, promenivši temu. „Samo sam htela da ti to kažem, kako ne bi brinula.“

Ilanino lice se umiri. Čak i na slabom svetlu videla sam da je prebledela za dve nijanse. „Taj skot. Ipak ćeš to uraditi.“

Nisam želela da o tome razgovaram, iako sam znala da mi to sleduje.

„Valjalo bi da razmisliš o tome da privremeno napustiš unutrašnji grad“, nastavila sam. „Da odeš u málu. Znam da ti se to ne dopada, ali makar tamo...“

„Jebeš to.“

„U pitanju je Kedžari, Ilana. Ovde nisi bezbedna. Kao ni bilo koje drugo ljudsko biće izvan zaštićene četvrti.“

„*Zaštićena četvrt.*’ Te *čatrlje*. One su i bile razlog za moj odlazak. Bazde na jad i bedu.“ Ona nabra nos. „Bedu i pišačku.“

„Tamo si bezbedna.“

Nije mi promakla ironija da to govorim prekrivena krvlju po povratku odatle.

„Ma. Bezbednost je precenjena. Kakav je to život? Hoćeš da odem sad kada najuzbudljiviji događaj u dva veka treba da mi dođe na prag? Ne, dušice draga. Neću ti ja to.“

Govorila sam sebi da ostanem mirna – znala sam da me Ilana verovatno neće poslušati. Opet, nisam mogla da prikrijem osujećenost u glasu.

„Ponašaj se kao budala. To je na samo nekoliko meseci. Ili čak nekoliko dana! Kad bi otišla samo za otvaranje...“

„Budala!“, siknu ona. „Da li to *on* govori? Da li te tako naziva kad god poželiš da uradiš nešto van njegove kontrole?“

Ispustila sam dah kroz stegnute zube. Da, Vensan bi me *zaista* nazvao budalom ako bih odbila da sebe zaštitim bez valjanog razloga za to. I vala, bio bi u pravu.

Ljudska četvrt je možda uboga, ali tamo ljudi makar imaju nekakvu zaštitu. Ovdje? Nisam znala šta će se desiti Ilani, ili ma kom ljudskom biću u unutrašnjem gradu, kad Kedžari počne. Pogotovo onom koje se već odricalo svoje krvi.

Slušala sam priče o tome kako su ljudi korišćeni na tim turnirima. Nisam znala šta je istina, a šta preterivanje, ali od tih priča mi se okretao želudac. Ponekad sam želela da priupitam Vensana, ali znala sam da bi on pomislio da se brinem zbog sebe. Nisam želela da on bude zabrinut zbog mene više nego inače. I... on nije tačno znao koliko smo se Ilana i ja zbližile u ovih proteklih nekoliko godina.

Vensan nije znao mnogo toga. Nije poznao delove mog bića koji se nisu uklapali u njegovu predstavu o meni. Baš kao što je bilo stvari u vezi sa mnom koje Ilana nikad ne bi razumela.

Opet, ja ne bih znala šta bih radila bez ijednog od njih dvoje. Ovdje nisam imala porodicu. Kad me je Vensan našao, oni u toj kući bili su pobijeni. Ako je preostao iko od daljih rođaka, bili su u klopci do koje ja nisam mogla da dođem; ili makar dok ne pobedim na Kedžariju. Ali imala sam Vensana, i imala sam Ilanu, a oni su postali sve što sam zamišljala kao porodicu, iako nijedno od njih nije moglo da shvati sve protivrečne delove mog bića.

Sada kad se mogućnost da izgubim Ilanu učinila iznenada previše opipljivom, strah mi je stegao srce i odbio da ga pusti.

„Ilana, molim te.“ Glas mi je bio neobično prigušen. „*Molim te*, samo idi.“

Ilani lice smekša. Ona nabi cigaru u preplavljenu pepeljaru i priđe dovoljno blizu da sam mogla da joj prebrojim bore oko očiju. Njena smežurana šaka pomazi mi obraz. Mirisala je na dim i preterano opor parfem od ruže – i na krv.

„Baš si slatka“, reče ona. „Bodljikava, ali slatka. Na neki kiseli način. Kao... kao ananas.“

I preko volje, kraj usana mi se izvi. „*Ananas?*“

Kako smešna reč. Koliko sam je poznavala, verovatno ju je izmislila.

„Ali ja sam umorna, dušice draga. Umorna od toga da se plašim. Napustila sam málu zato što sam želela da vidim kako je ovde, i bila je to upravo onakva pustolovina kakvoj sam se i nadala. Stavljam svoj život na kocku svaki dan kako bih bila ovde. Kao i ti.“

„Ne moraš zbog toga da se ponašaš glupo.“

„Kad prestaneš da mariš, to se pretvara u čin pobune. Znam da ti to znaš jednako dobro kao ja. Pa makar i trpala šarene stvari pozadi u komodu.“ Ona značajno pogleda moju krvlju umrljanu odeću. „Čak i ako to kriješ u senkama sokaka siro-tinjskih četvrti.“

„Molim te, Ilana. Samo na nedelju dana, makar ne bilo za ceo Kedžari. Evo.“ Ispružih joj ešarpu. „Uzmi ovu drečavu stvar i daj mi je kad se vratiš, pa ti čak obećavam da ću je staviti oko vrata.“

Oćutala je jedan dug trenutak, i onda uzela svilu i strpala je u džep. „Dobro. Odlazim ujutro.“

Odahnula sam s olakšanjem.

„Ali ti. *Ti*, pacovčiću bandoglavi...“ Ona podiže šake do mog lica, stisnuvši mi obraze između njih. „Budi obazriva. Neću ti držati predavanja o tome na šta te on sve tera...“

Izvukla sam se iz njenog preneražavajuće čvrstog stiska. „Ne *tera* on mene ni na šta.“

„*Ma!*“ Pomerila sam se taman na vreme zato što se pod-smehnula toliko žestoko da bi me svu upljuvala. „Ne želim da posmatram kako postaješ jedna od njih. To bi bilo...“ Vilice joj se naglo zatvoriše, i ona se zagleda u mene, dok je njenim licem prolazio talas zastrašujuće snažnih emocija. „Jebote, ala bi to bilo *dosadno*.“

Nije to nameravala da kaže, i ja sam to znala. Ali Ilana i ja smo imale takav odnos. Sva sirova iskrenost, sva neprijatna nežnost, krila se u onome što nismo izgovarale. Baš kao što ja nisam htela naglas da kažem da se takmičim na Kedžariju, ona nije naglas htela da kaže kako strepi za mene.

Opet, prepala sam se kad sam videla da je na ivici suza. Tek sam sada shvatila da ima samo mene. Ja sam makar imala Vensana, ali ona je bila sama.

Pogled mi se diže do časovnika i ja siknuh, opsovavši.

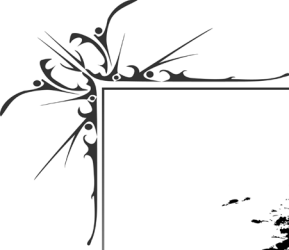
„Moram da idem“, istrtljala sam, povukavši se do prozora. „Nemoj se ubiti lokanjem, drtino matora.“

„A ti nemoj sebi probosti dupe tim štapom“, uzvratila ona, brišući suze, i sva njena ranija ranjivost iščeznu.

Luda kuja matora, pomislih, s privrženošću.

Otvorih širom prozor pustivši da mi letnja kiša zapljusne lice. Nisam smerala da zastanem – nešto teže bilo mi je na vrhu jezika, reči koje sam naglas izgovorila samo jednom pre toga, nekome ko ih je zaslužio manje od nje.

Ali Ilana je već iščezla u svojoj spavaćoj sobi. Progutala sam to što sam nameravala da kažem i bacila se natrag u noć.



DRUGO POGLAVLJE

Kad je kiša jednom počela, stuštila se brzo. Tipično za Kuću Noći. Vensan se često šegačio, na svoj suvi, zajedljivi način, da se u ovoj zemlji nikad ništa ne dešava polovično. Sunce nas ili napada neumoljivom vrelinom, ili se potpuno povlači ispod mnogo slojeva sumračnih, crvenosivih oblaka. Vazduh je bio suv i toliko vreo da ste mogli da se zakunete kako će vas žive ispeći, ili dovoljno hladan da vam zapucketaju zglobovi. U polovini slučajeva mesec se krio unutar sumaglice, ali kada se mogao videti, blistao je kao uglačano srebro, i svetlost mu je bila toliko jaka da su pod njom udoline i brda peska podsećali na okeanske talase – ili makar na to kako sam ja zamišljala nešto takvo.

U kraljevstvu Noćnog soja kiša nije padala često, ali kad jeste, pljuštala je.

Dok sam se vratila u Palatu, bila sam gola voda. Uspon uza zid građevine bio je opasan, i svaki kamen za koji sam se hvatala bio je klizav i gladak od vode, ali nije mi to bilo prvi put da se tuda verem po kiši, a neće biti ni poslednji. Kad sam konačno uskočila u svoju odaju za spavanje, mnogo spratova iznad tla, mišići su mi goreli od napora.

Kosa mi je bila sasvim mokra. Iscedila sam je i simfonijom kapljica zasula plišanu klupicu pod prozorom, a onda se okrenula prema obzorju. Bilo je toliko vruće da je kiša prizvala srebrni oblak pare iznad grada. Pogled s ove visine veoma se razlikovao od onog sa krova u ljudskoj gradskoj četvrti. To je bilo prostranstvo blokova od ilovače, slika u različitim nijansama smeđih kvadrata pod mesečinom. Ali u srcu Sivrinaža – na kraljevskoj teritoriji Noćnog soja – svaki pogled je bio nagrađen obilnom elegancijom.

S mog prozora se pružao pogled na simetrično more talasastih oblina. Noćni soj je crpao svoju arhitektonsku inspiraciju iz neba i meseca – kupole prekrivene metalom, uglačani granit, srebrni ramovi oko vitražnog stakla boje indiga. Oдавде, mesečina i kiša su milovale prostranstvo od platine. Tle je bilo toliko ravno da sam, iako je Sivrinaž bio ogroman grad, ipak mogla da nazrem dine u daljini, iza njegovih zidina.

Večnost je vampirima darovala toliko mnogo godina da usavrše umetnost mračne, opasne lepote. Čula sam da je Kuća Senke, s druge strane Mora slonovače, svoje građevine zidala onako kako je proizvodila sečiva, svaki zamak kao zamršeni skup šiljatih tornjeva prekrivenih krvavim bršljanom. Neki su tvrdili da je njihova arhitektura najveličanstvenija na svetu – ali ja nisam znala kako je iko mogao to da tvrdi ako je video Kuću Noći onako kao ja, iz ove sobe. Bila je zamamna čak i po svetlu dana, kada tome ovde niko osim mene nije mogao da posvedoči.

Pažljivo sam zatvorila prozor, i samo što sam namakla rezu, začula sam kucanje na vratima. Dvaput, tiho ali neumoljivo.

Benti.

Imala sam sreće što nisam ušla ovamo samo nekoliko minuta kasnije. Bilo je rizično izaći večeras, ali nisam mogla da odolim. Živci su mi bili prenapregnuti. Morala sam nečim da uposlim ruke.

Žurno sam skinula kaput i bacila ga na hrpu odeće ostavljene u uglu, a onda zgrabila kućnu haljinu i umotala se u nju. Makar ću moći tako da pokrijem krv.

Požurila sam na drugu stranu sobe i otvorila vrata, a Vensan nije oklevao da uđe.

Odmerio je moju sobu hladnim, procenjivačkim pogledom. „Kakav nered.“

Sad sam znala kako je bilo Ilani.

„Imala sam važnije stvari na pameti od čišćenja.“

„Oreja, važno je uredno održavati prostor zbog mentalne jasnoće.“ Bile su mi dvadeset tri godine, a on mi je i dalje tako pridikovao.

Dodirnula sam čelo kao da mi je upravo udelio informaciju koja je preuredila čitav moj univerzum. „Bemti. *Ajde?*“

Vensanove oči srebrne kao mesec skupiše se dok me je gledao. „Ti si jedno bezobrazno derište, zmijče.“

Nikad nije zvučao toliko nežno kao kad me je vređao. Možda je bilo nekog smisla u tome što su i Vensan i Ilana svoju nežnost krili teškim rečima. Toliko su se razlikovali u svemu ostalom. Ali možda smo svi bili takvi zbog ovog mesta. Ono nas je učilo da krijemo ljubav u oštricama.

Sada me je, iz nekog razloga, taj prekor nagnao da osetim stezanje u grudima. Čudno kako ono od čega se strah sastoji konačno izbubri na površinu. *Bila sam* uplašena, iako sam znala da ne smem to da pokažem. A znala sam da to važi i za Vensana. Videla sam to po načinu na koji je njegov podrugljivi osmeh nestao dok me je posmatrao.

Neki bi pomislili kako se Vensan ničeg ne plaši. Ja sam dugo tako mislila. Odrasla sam gledajući ga kako vlada – gledajući kako on prisvaja apsolutno poštovanje društva koje nije cenilo ništa.

Bio mi je otac samo po imenu. Možda u meni nije bilo njegove krvi, ili njegove magije, ili njegove besmrtnosti. Ali bila sam nemilosrdna kao on. Odgajio je to u meni, trn po trn.

Opet, kako sam bivala starija, shvatila sam da biti nemilosrdan nije isto što i biti neustrašiv. Neprestano sam se plašila, baš kao i Vensan. Čovek koji se nije plašio ničega strahovao je za mene – svoju ljudsku kćerku podignutu u svetu skrojenom za to da je ubije.

Do Kedžarija. Do turnira koji bi mogao da promeni sve.

Dok ne pobedim, tako da budem slobodna. Ili dok ne izgubim, tako da budem osuđena na propast.

Vensan trepnu, i oboje nemo i zajednički odlučismo da takve misli ne pretočimo u reči. On me pogleda od glave do pete, kao da prvi put zaista vidi kako izgledam. „Mokra si.“

„Okupala sam se.“

„Pre obuke?“

„Bilo mi je potrebno opuštanje.“

Pa, to je bilo tačno. Samo što sam odlučila da to obavim sasvim drugačije od čvarenja u kupki od lavande.

Čak je i ta tvrdnja bila malčice preblizu priznanja realnosti naše situacije da bi se Vensan osećao prijatno. Usta mu se iskriviše dok je provlačio prste kroz bledoplavu kosu.

To ga je odavalo. I samo to. Nešto ga je pritiskalo. Možda je bilo u vezi sa mnom i predstojećim iskušenjima, ili...

Morala sam da ga pitam.

„Šta je bilo?“, upitala sam, tiho. „Nevolje s Rišancima?“ Oćutao je.

Osetih da mi je želudac potonuo. „Ili s Kućom Krvi?“

Ili s oboma?

Grlo mu zaigra, i on odmahnu glavom. Opet, taj mali pokret bio je dovoljan da potvrdi moje sumnje.

Želela sam da mu postavim još pitanja, ali Vensanu šaka pade na kuk, i ja shvatih da je poneo svoj rapir.

„Naš posao je važniji od tako dosadnih stvari. Uvek će postojati novi neprijatelj koji će nam zadavati brige, ali ti imaš samo ovu noć. Hodi.“



VENSAN JE BIO jednako nemilosrdan kao učitelj koliko i kao vladar, pedantan i temeljan. Navikla sam se na to, ali opet, sva

ta njegova snaga večeras me je uhvatila nespremnu. Nije mi dao vremena da mislim ili oklevam između udaraca. Koristio je svoje oružje, svoja krila, punu silinu svoje snage – čak i magiju, koju je retko primenjivao na našim treninzima. Kao da je pokušavao da mi tačno pokaže kako bi izgledalo kada bi kralj vampira Noćnog soja pozeleo moju smrt.

Ali opet, Vensan se nikada nije uzdržavao sa mnom. Čak i kad sam bila dete, nikada mi nije dozvolio da zaboravim na to koliko je smrt blizu. Svako oklevanje bilo je dočekano njegovom šakom oko mog vrata – sa dva vrška prstiju koji su oponašali očnjake.

„Sada si mrtva“, rekao bi. „Pokušaj ponovo.“

Ovog puta mu nisam dozvolila da spusti te prste na moj vrat. Mišići su mi urlali, već umorni od poslednjeg sukoba, ali izbegavala sam svaki udarac, izvlačila se iz svakog hvatanja, svaki udarac dočekivala svojim. I najzad, posle bezbroj iscrpljujućih minuta, pribila sam ga uza zid, s jednim prstom na njegovim grudima – šiljkom mog sečiva.

„Sada si mrtav“, produhtala sam.

I Majci hvala za to, jer ne bih preživela još jedan posrani sekund te borbe.

Kutak Vensanove usne izvi se u ponosu samo na trenutak. „Mogao bih da upotrebim asteris.“

Asteris – među najmoćnijim i najređim čarobnim darovima vampira Noćnog soja navodno dobijen od zvezda, ogledao se u zaslepljujućoj crnoj svetlosti kadroju da punom snagom ubije u trenu. Vensan je time nenadmašno ovladao. Jednom sam videla kako je to upotrebio da sruši celu zgradu punu rišanskih pobunjenika.

Vensan je godinama pokušavao da me nauči kako da koristim magiju. Mogla sam da proizvedem nekoliko iskrica. Jadno u poređenju sa smrtonosnom veštinom vampirskog čarobnjaka – iz Kuće Noći ili bilo koje druge.

Na trenutak, pomisao na to – novi podsetnik na sve moje nedostatke u poređenju s ratnicima sa kojima ću se suočiti

– izazva u meni vrtoglavicu. Ali brzo odbacih od sebe tu nesi-gurnost. „Asteris ne bi ništa vredeo ako bih te već ubila.“

„Da li bi bila dovoljno brza? Uvek si se mučila da dospeš do srca.“

Moraš zariti jako kako bi probila grudnu kost.

Trepnula sam da odagnam nezvano sećanje. „Više ne.“

Prst mi je i dalje pritiskao njegove grudi. Nikad nisam bila sasvim sigurna kada bi se naš sparing završio, tako da nisam popuštala sve dok borba ne bi bila odjavljena. Bio je samo nekoliko centimetara od mene – nekoliko centimetara od mog grla. Nikad, ali nikad nisam nijednom drugom vampiru dozvolila da mi toliko blizu priđe. Mirisu moje krvi nisu mogli da odole. Sve i da je vampir *želeo* da mu odoli – a to se tako retko dešavalo – možda ne bi bili u stanju da se kontrolišu.

Vensan je u mene usadio tri lekcije. Nikad ne veruj. Nikad ne popuštaj. Uvek čuvaj srce.

A kada ga nisam poslušala, skupo sam to plaćala.

Ali ne sa njim. Nikad s njim. On mi je bezbroj puta previo krvave rane ne pokazavši čak ni naznaku iskušenja. Čuvao me je dok sam spavala. Pazio na mene kada sam bila najslabija.

To je sve činilo lakšim. Čitav život sam provela uplašena, večito svesna svoje slabosti i inferiornosti, ali sam makar imala jednu sigurnu luku.

Vensanove oči mi pretražiše lice.

„U redu onda.“ Odgurnu mi šaku. Pridoh ivici borilišta, trgavši se kad sam protrljala ranu koju mi je otvorio na mišici. Jedva da je i pogledao tu krv.

„Moraš tamo biti obazriva“, reče on. „Sa krvarenjem.“

Nabrala sam nos. Boginje mi, *mora* da je zabrinut. Saopštava mi te osnovne stvari. „Znam.“

„Više nego inače, Oreja.“

„Znam.“

Otpila sam vode iz čaturice, okrenuvši mu leđa. Pogledom sam prešla preko fresaka na zidu – divnih i strašnih slika koje

su prikazivale vampire oštarih zuba kako se koprcaju u moru krvi pod srebrnim zvezdama. Ti prikazi su se protezali oko cele prostorije. Ovo privatno borilište za obuku bilo je rezervisano za Vensana i njegove najbolje rangirane ratnike, i bio je odvratnije nakinđureno od svakog drugog mesta namenjenog za pljuvačku, krv i znoj. Pod je bio prekriven mekim peskom boje slonovače koji su svake nedelje menjali sa dina. Freska je prekrivala kružne zidove bez prozora – jednu jedinu panoramsku scenu smrti i osvajanja.

Tamo su bili prikazani hajaški vampiri, s krilima nalik na krila slepog miša u opsegu od mlečnobelih do pepeljastocrnih. Pre dve stotine godina ta krila bi bila perjana krila Rišana, suparničkog klana Noćnog soja koji se neprekidno borio za presto Kuće Noći. Otkad je boginja Nijaksija stvorila vampire pre više od dve hiljade godina – a neki su tvrdili čak i pre toga – dve sekte su neprekidno ratovale. I sa svakom promenom ratne sreće, sa svakom novom lozom na prestolu, ova freska se menjala – krila su se naslikavala i brisala, naslikavala i brisala, desetine puta tokom hiljada godina.

Osvrnula sam se načas prema Vensanu. Ostavio je krila izbačena, što je bilo retkost. Obično bi ih uklonio magijom, osim ako se nije radilo o nekom diplomatskom događaju koji je od njega nalagao da ispolji svoju hajašku moć. Bila su dovoljno duga da im krajevi gotovo dotiču pod, i crna – toliko crna da je to prkosilo prirodi, kao da se svetlost utapala u njegovu kožu i tamo umirala. Ali još upadljivije su bile crvene pruge. Grimiz se spuštao niz njegova krila poput potočića vode, sakupljajući se na ivicama i kod svakog zašiljenog kraja. Kad su Vensanova krila bila raširena, izgledala su kao da su im konture od krvi, dovoljno jarke da se probiju čak i kroz najneumoljiviju tamu.

Crno je bilo neuobičajeno, ali ne i nečuveno. Ali crveno je bilo jedinstveno. Svaki Naslednik Hajaža ili Rišana imao je dva obeležja – crveno na krilima, i još jedno na telu – što se pokazalo kada je prethodni Naslednik umro. Vensanu se Beleg

nalazio u dnu vrata, tik iznad ključne kosti. Imao je hipnotičko dejstvo, onako kitnjast nalik na pun mesec i krila, koja su mu prednju stranu vrata obavijala grimizom živim koliko i rana koja krvari. Videla sam ga samo nekoliko puta. Obično ga je prikrivao ispod visokih okovratnika žaketa ili crne svile čvrsto i uredno obmotane oko vrata.

Kada sam bila mlađa, jednom sam ga upitala zbog čega ga češće ne ostavlja tako da se vidi. On se samo ozbiljno zagledao u mene i blago napomenuo kako nije pametno ostavljati ogoljeno grlo.

Taj odgovor nije trebalo da me iznenadi. Vensan je bio veoma svestan toga da uzurpatori vrebaju iza svakog ugla, kako van zidova palate, tako i unutar njih. Svaki novi kralj, hajaški ili rišanski, bio je krunisan na planini leševa. Ni on nije bio nikakav izuzetak. Okrenula sam se od slike baš kada je on tiho rekao: „Bliži se pun mesec. Trebalo bi da imaš još koji dan, ali moglo bi da počne svakog trena. Treba da budeš spremna.“

Progutala sam još jedan gutljaj vode. Ipak, u ustima mi je ostao ukus pepela. „Znam.“

„Početak bi mogao da bude bilo šta. Ona voli da bude... neočekivana.“

Ona. Majka Noći, Senke, Krvi – majka svih vampira.

Boginja Nijaksija.

Svakog trena, ona je mogla da pokrene početak slavlja koje je Kuća Noći priređivala u njenu čast jednom u veku. Surovi turnir sa pet iskušenja u toku četiri meseca, tako da pobjednik bude samo jedan, sa najdragocenijom nagradom za koju je svet ikada znao: jedinstvenim darom od same Boginje.

Vampiri širom Obitreje doputovaće da učestvuju na Kedžariju, privučeni obećanjem bogatstva i časti. Desetine najmoćnijih ratnika iz sve tri kuće – Kuće Noći, Kuće Senke i Kuće Krvi – izginuće u poteri za tom titulom.

I, najverovatnije, to će se dogoditi i meni.

Ali oni se bore za moć. Ja se borim da preživim.

Vensan i ja se istovremeno okrenusmo jedno prema drugom. On je uvek bio bleđ, i boja kože mu se gotovo poklapala sa srebrnim očima, ali sada se činilo da je poprimio krajnje bolesnu nijansu.

Zbog njegovog straha, moj je postao nepodnošljiv, ali suzbi-la sam ga u sebi obećanjem. Ne. Celog života sam se obučavala za ovo. Preživeću Kedžari. Pobediću.

Baš kao Vensan pre mene, pre dvesta godina.

On pročisti grlo, uspravivši se. „Idi i obuci nešto pristojno. Idemo da pogledamo tvoju konkurenciju.“



TREĆE POGLAVLJE

Vensan je rekao da je ovo gozba dobrodošlice za putnike koji dolaze u Kuću Noći pred početak Kedžarija. Ali bila je to slaba reč. Taj događaj nije toliko bila „gozba“ koliko prikaz besramne, preterane proždrljivosti.

Pa, sasvim prikladno, zar ne? Kedžari se dešavao samo jednom u sto godina, i njegovo priređivanje predstavljalo je najveću počast za Kuću Noći. Za vreme turnira Sivrinaž je dočekivao goste iz svakog kutka Obitreje, uključujući sve tri Kuće. Bio je to važan diplomatski događaj, pogotovo za plemiće iz Kuće Noći i Kuće Senke. Niko nije bio *baš toliko* željan posete iz Kuće Krvi – postojao je razlog zbog kojeg niko iz Soja Krvi nije bio pozvan na taj događaj – ali Vensan nipošto ne bi propustio priliku da se šepuri pred ostatkom visokog vampirskog društva.

Toliko sam retko zalazila u ovaj deo zamka da sam zaboravila na to koliko upečatljivo izgleda. Tavanica je bila visoka kupola od vitražnog stakla, sa zlatno obojenim zvezdama rasutim preko modrog plavetnila. Mesečina koja je kuljala kroz nju poigravala je iznad mase u spiralama. Pet-šest dugih stolova bilo je postavljeno, sada samo s ostacima onoga što je svakako, pre više sati, bio neverovatan banket.

Vampiri su uživali u svim oblicima hrane zadovoljstva radi, premda je za njihov opstanak bila neophodna krv – ljudska, vampirska ili životinjska. Hrana je i dalje ležala, odavno ohlađena, na stolovima, dok su tanjiri i stolnjaci bili isprskani krvlju u mrljama i prugama grimiza koje su se sušile.

Pomislila sam na rane na Ilaninom grlu i zapešću i upitala se koje su mrlje bile njene.

„Svi su već jeli.“ Vensan mi ponudi svoju ruku i ja je prihvatih. Postavi me između sebe i zida. Sve u njegovom ponašanju bilo je opušteno i nehajno, ali ja sam znala da je ta odluka bila veoma svrsishodna – ruka i moje mesto. Prvo je ostale u prostoriji podsećalo da sam ja njegova kćerka. Potonje me je fizički štitilo od svakog ko bi mogao, onako krvoločan, da donese hirovitu odluku zbog koje bi zažalio.

Vensan mi obično nije dozvoljavao da prisustvujem takvim događajima – iz očiglednih razloga. I on i ja smo shvatali da ni za koga nije pametno dovesti ljudsko biće u balsku dvoranu punu gladnih vampira. U retkim prilikama kada sam izlazila u vampirsko društvo, privlačila sam očitu pažnju. Ni današnji slučaj nije bio izuzetak. Svi pogledi zaustavili su se na njemu kada je ušao. A onda su prešli na mene.

Stegla sam vilice i napela mišiće.

Sve se u tome činilo *pogrešnim*. Da budem tako upadljiva. Da moram da pazim na toliko potencijalnih pretnji.

Završivši večeru, većina je prešla na plesni podijum, i stotinak gostiju se muvalo okolo plešući ili ogovarajući dok su iz čaša pijuckali crno vino – ili krv. Videla sam tamo poznata lica Vensanovih dvorjana, ali bilo je i mnogo stranaca. Oni iz Kuće Senke imali su na sebi tešku, tesnu odeću, žene u korse-tima i pripijenim, baršunastim haljinama, muškarci odeveni u krute, minimalističke žakete – sve se to veoma razlikovalo od lepršave svile Kuće Noći. Ugledala sam i nekoliko neznan-
nih lica iz spoljnih delova Kuće Noći, one koji nisu živeli u unutrašnjem gradu, već su verovatno gospodarili četvrtima

na dalekom zapadu pustinja, ili na teritorijama Kuće Noći na Morima kostiju.

„Tragao sam za zavojima.“ Vensan je pognuo glavu i obratio mi se dovoljno tiho da samo ja mogu da ga čujem. „Neki su već predali svoj dar u krvi.“

Nijaksiji – kako bi pokazali da se prijavljuju za Kedžari. Moji protivnici.

„Lord Ravint.“ On klimnu glavom muškarcu pepeljaste kose koji se upustio u žustar razgovor na drugoj strani dvorane. Dok je ovaj gestikulirao, primetila sam blesak bele boje na njegovoj šaci – tkaninu natopljena crnom krvlju koja mu je prekrivala ranu.

„Pre mnogo vremena borio sam se protiv njega“, reče Vensan. „Desno koleno mu je slabo. Dobro to krije, ali veoma ga boli.“

Klimnuh glavom i brižljivo pohranih tu informaciju na sigurno mesto dok me je Vensan vodio dalje prostorijom. Možda je nekome ko nije obraćao pažnju moglo da se učini kako mi to samo ležerno šetkamo, ali on je pri svakom koraku ukazivao na druge takmičare i govorio mi sve što je znao o njihovom poreklu ili slabostima.

Sitna žena Soja Senke, svetle kose i oštih crta lica. „Kireta Tan. Sreo sam je pre mnogo vremena. Slaba je na maču, ali magija joj je jaka. Pazi na šta misliš u njenoj blizini.“

Debeo, visok muškarac čije su me oči pronašle istog trenu kad smo ušli u dvoranu.

„Bajron Imanti. Najgori krvolok kog sam ikad video.“ Vensanu se usna izvi u gađenju. „Napašće te, ali toliko glupo da će ti biti lako to da upotrebiš protiv njega.“

Završili smo jedan krug po dvorani i započeli drugi. „Video sam još nekolicinu. Ibrihim Kain. I...“

„*Ibrihim?*“

Vensanu se trže obrva. „Mnogi se prijavljuju na Kedžari samo zato što smatraju da nemaju nikakvu drugu mogućnost.“